

In gesprek met een echte Reuselnaar

Door Thijs van der Zanden

Naar de school van de fraoters ging ik saomen met Kees en Peer van Kas Verhagen en Kees van Frie Sjol. Op de Meulenberg kwam er mistal ook nog Jan van Girtje Krekel bij. Mijn bruurs en zusters zeejen altijd als ik uit school thuis kwam: "Daor komt onze Witte on." Vruuger toen ik nog klein was moet ik zo wit geweest zijn als un geit.

Jan Lavrijsen bij het erf van het boerenbedrijf van zijn zoon Piet aan de Bakmannen waar hij nog regelmatig een handje toesteeckt. December 2001.

Opa Marte Lavrijsen geboren te Reusel op 7 juni 1839 en oma Johanna Naaikens geboren te Lage Mierde op 17 november 1838.

Aan het woord is de 76-jarige Jan Lavrijsen, in Reusel beter bekend als Jan van Martekes Gust. Jan is de jongste zoon van Martekes Gust (Lavrijsen) en Marie Dirx.

Ouderlijk gezin

Er zijn bij ons thuis elf kinderen geboren, vier ervan zijn al heel jong op een leeftijd van ongeveer 1 jaar overleden. Ze zijn alle vier overleden aan de beruchte Spaanse griep die tussen 1918 en 1921 in Reusel heel veel slachtoffers heeft gemaakt. Toen onze pa al op hoge leeftijd was had hij het daar nog regelmatig over. Hij vertelde dan: *"Het begon mee 'n griep, ze kregen er een bezetting (longaandoening) bij en gingen dan binnen enkele daogen dood zonder dat er iet aon te doen was."* Het moeten voor onze pa en ons moeder verschrikkelijke jaren zijn geweest.

Wij woonden vruuger in een heel oude boerderij op de Rouwenbocht. Het was de

zogenaamde *Ruuwenbochthoeve* die heel vroeger in het bezit was van de witheren van Postel. Onze boerderij had heel dikke muren die onderaan wel bijna 1 meter dik waren. Ook weten we dat er een vist rond heeft gelegen. Toen ik jong was lag de vist er nog maar gedeeltelijk, ik schat nog ongeveer 30 tot 40 meter. Voordat wij in de boerderij zijn komen wonen heeft er ook de Reuselse oud-burgemeester Adriaan Willekens gewoond. Het is min of meer toevallig dat wij in deze boerderij zijn gaan wonen. Onze Pa, die 15 jaar jonger is dan zijn broer ome Thijs, is tegelijk met hem, op dezelfde dag getrouwd. Voor hun trouwen hebben ze naast de oude boerderij richting Hulsel een nieuwe boerderij gebouwd. Volgens onze pa hebben ze, toen de boerderij klaar was, spierke getrokken om te bepalen wie in de oude en wie in de nieuwe boerderij zou komen. Zo zijn wij in de oude boerderij terechtgekomen.

De Rouwenbocht

Het gebied van de Rouwenbocht richting Hulsel was *vruuger hil schôn*. Van mijn oudere broers onze Toon en onze Mart heb ik gehoord dat de weg naar Hulsel bestond uit een smal karspoor dat door een *máástebos* slingerde. Rechts van het karspoor was het dal van de Raamloop. Er lagen daar kleine met heggen omzoomde *waojen en ékkers* met daartussen dichtbegroeide moerassige stukken met opgeschoten houtgewas. In dit gebied konden wij *jong manne* van de Rouwenbocht ons uitleven. We gingen er ravotten of *ne kikvors, unne salamander of un waterhinneke* vangen.

Nog heel goed weet ik dat op 26 augustus 1932 de boerderij van buurman Kees Sjol (Lavrijsen) door een grote uitslaande brand tot de grond toe afbrandde. Samen met mijn kameraadje Kees van Frie Sjol was ik op straat aan het spelen. Bij Kees Sjol wilde men beginnen met dorsen. Eerst moest de losse motor voorgegloeid worden. Toen de motor aansloeg werd door de druk van de uitlaatgassen een rus (graszode) die als dakbedekking diende van de boerderij geblazen. Door de luchtverplaatsing vlogen er vonken in het strooie dak van de boerderij

die afkomstig waren van het vuur dat gebruikt was voor het voorgloeien. Binnen de kortste keren stond het dak in lichtelaaie. De Reuselse brandweerman *Jaon Paauw* (de Laat) was op het dak van onze boerderij geklommen om te proberen te redden wat er te redden was. Hij zakte vrijwel direct door het strooie dak en kwam *mee zunne mik* op een balk terecht die op een steen rustte waarop het jaartal 1722 stond. Deze steen moet van een latere verbouwing zijn geweest omdat onze boerderij nog ouder was. Omdat Kees Sjol maar enkele meters van ons vandaan woonde had onze boerderij zoveel brand- en waterschade opgelopen dat het woongedeelte en een gedeelte van de stal gesloopt moesten worden.

Onze pa gaf meteen de aannemers Sjef van der Heijden en Koop Jansen opdracht om aan de van de brand gespaarde stal en schuur een nieuw woongedeelte te bouwen. Op 31 oktober 1932, amper twee maanden later, trokken we er al in. De verbouwing kostte 320 gulden heb ik onze pa dikwijls horen zeggen.

Schapen en dekstieren

Onze pa was *vruuger unne bekwaome schééper*. Vooral toen mijn oudere broers Mart, Toon en Frans het werk op de boerderij ging overnemen ging onze pa zich meer en meer op schapen toeleggen. Onze pa kon als een van de weinigen een schaap van rotkreupel genezen. Hij had het niet zo op het in Reusel en omstreken voorkomende haoischaop (Kempische heideschaap). In Son had hij een kudde Texelse schapen op de kop getikt die

De kudde haoischaopen van Martekes Gust met schééper zoon Frans. Links de in 1932 afgebrande boerderij van Frie Sjol. Rechts de Rouwenbochthoeve van Martekes Gust. Omstreeks 1930.

Trouwdag van Martekes Gust en Marie Dirx op 24 februari 1911.

Poseren bij de put van de boerderij op de Rouwenbocht. Vooraan v.l.n.r. Jan, vader Gust, To met mandolien, Mart met dochter Maria en zijn vrouw Pieta van Loon met dochter Annie. Op de achtergrond twee bezoekers.

hij te voet naar Reusel *huujde*. De Texelaars brachten meer op omdat ze beter in het vlees zaten. Ook de wolopbrengst was zeker niet minder dan van de *haoischaopen*. Wel is het zo dat ze meer eisen stelden aan wat ze te eten kregen. Later zijn bijna alle Reuselse *schéepers* deze schapen gaan houden al of niet gekruist met de *haoischaopen*. Onze pa trok met zijn schapen dikwijls via de Molenberg, *de Straot*, de Schoolstraat naar de Sint Jozefschool waar het voetbalveld van de fraters lag. De schapen gooiden bij droog weer in die straten veel *stobber* (stof) op. Dit was niet naar de zin van de vrouwen die de was op d'n draad hadden hangen of op d'n bloik hadden liggen, weet ik nog. Onderweg kon onze pa goed mee *kénder* opschieten die hem in het voorjaar als de lammeren er bij liepen altijd vroegen: "*Gust wanneer kréégen we un kléén schôpke?*". Hij zei dan: "*Méérgen.*" Wanneer ze hem de volgende dag weer vroegen: "*Gust kréégen we nouw un schôpke,*" zei hij altijd: "*Méérgen heb ik toch gezeed,*" lacht Jan.

Ook hadden wij *vruuger* altijd één of meer dekstieren. Eerst waren het stieren van de stierhouderij van de Boerenbond. Later hadden we de dekstieren aan *ons aoigen*. Op een keer kwam Jan Damen die helemaal aan de grens woonde bij ons met een *koei* naar de stier. Onderweg had zijn koe hem op zijn klomp getrapt met als gevolg dat er een stuk uit de scheel gesprongen was. Tot overmaat van ramp bleek ook nog dat zijn koe niet tochtig was. Treurig kijkend naar

Pauze tijdens de oogst omstreeks 1940. V.l.n.r. Frans, An met theekiep, Mart, To en Jan. Jan heeft hier gemaaid met de kleine maaimachine.

zijn kapotte klomp zij Jan Damen, die geen Reusels dialect sprak: "Ik zou toch wel willen dat de stier er iets bij mijn koe in deed." Wij hebben een tijdje een stier gehad die niet altijd *geworrig* was (lust had). Als we onze grote boy aanmoedigden door hem met de riek in zijn billen te prikken wilde hij wel doen waarvoor we hem op stal hadden. Op een gegeven moment was onze stier zo gedrild dat als we riepen: "*Pakt de riek mér,*" hij wel direct met de koe aan de gang ging.

Een belangrijke jaarlijkse gebeurtenis bij ons thuis was de *schôpskermis* die op de eerste woensdag van mei gevierd werd. Onze pa, mijn ooms Wout, Jan en Bert Dirxx en mijn oudere broers Mart en Toon gingen dan bij ons de schapen scheren. Na afloop werd er een borreltje geschonken en wij, *kénder* van de Rouwenbocht, kregen *unne appelsien en unne kwatta*. Dat was voor ons zo bijzonder dat ik nog weet dat er op de wikkell een soldaatje stond.

Jonge jaren

Op school kon ik bij frater Supplicius geen kwaad doen. Deze frater die bekend was als zangfrater was ook een goede tuinman. Hij vroeg mij regelmatig *schaopekeutels* mee naar school te brengen. Soms bracht ik wel een kruiwagen van die stinkende keutels mee waar de fraters heel blij mee waren.

*Schééper Martekes
Gust met zijn kudde
voor zijn boerderij
aan de Rouwenbocht
omstreeks 1945.*

Vermoedelijk omdat ik thuis de jongste was, mocht ik met ons moeder wel eens mee naar haar enige zuster tante Trien die op 't Hof in Bergeijk woonde. We gingen dan eerst met de tram naar Eersel en vervolgens te voet naar Bergeijk.

Ook weet ik nog goed dat ik als kleine jongen verschrikkelijke tandpijn had. Ons An heeft mij toen op haar fiets naar een tandarts in Turnhout gebracht. Dat ik dit nog weet zal wel komen omdat ik heel de lange tocht naar Turnhout schrik heb gehad.

Af en toe moest ik ook met de schapen op stap. Uit verveling ging ik op een keer vuurtje stoken aan de *Rétjes* in de buurt van de Rouwenbocht. Voor ik het in de gaten had stond heel de slootkant en een reep *máást* in brand. In paniek heb ik keihard om hulp geroepen waar heel 't volk van de Rouwenbocht op af kwam. Gelukkig hebben ze de brand met schoppen en rieken snel kunnen blussen. Ook heb ik veel schrik gehad toen ik een verkocht paard van mijn oom, Wotje Dirx te voet naar 't spoor in Tilburg moest brengen. Wotje was een *krikkel menneke*, van hem moest dat maar kunnen. Het was al donker toen ik met zijn paard bij de Utrecht in

Esbeek aankwam. Daar bij die donkere bossen aangekomen durfde ik als jonge jongen van een jaar of twaalf niet verder te lopen. Ik bleef daar maar treuzelen en wachten tot mijn oom Wotje, die met de fiets achter mij aan zou komen, me ingehaald had. Het enige wat hij vroeg toen hij mij ingehaald had:

"Bende pas zo wéét gekomme?" Ik weet nog dat het al licht was, toen ik zittend achter op zijn fiets, met het hoofdstel van het paard om mijn nek, in Reusel terug was.

*V.l.n.r. Thee en Jan
op het erf van Boere
Suske (van Loon) op
de Rouwenbocht
omstreeks 1940. Op
de achtergrond de
boerderij van
Martekes Thijs.*

In de zomer van 1945 verbleven een aantal padvinders in de boerderij van Martekes Gust. Voor de bus staan v.l.n.r. Thee, leidster van de padvinders, Jan, dienstmeid, vader Gust, To, Mart met dochter en een leidster van de padvinders. De linkse leidster is een zus van een maatje van Thee die hij in Duitsland had leren kennen tijdens zijn verplichte arbeidsdienst.

Jan Lavrijsen omstreeks 1945. Op zijn jas zit het retraitesplekje van de paters van Venlo.

Noud Bierings uit de Straot, mijn oudere broer Thee en nog enkele *jonge mannen* uit de Straot hadden op de bosplak aan de Hulselsedijk, waar nu de manege staat, een wielersbaan aangelegd. Het was een baan van zand waarvan de bochten schuin omhoog liepen. Hier was ik dikwijls te vinden en mocht daar met schop en kruiwagen meehelpen de baan in orde te brengen. De jongens hielden daar wedstrijden soms met deelnemers uit de omliggende straten. Vooral Noud Bierings was altijd op de bosplak te vinden. Of hij zijn bijnaam, *de Krabber* gekregen heeft omdat hij altijd met zijn *griessel* (hark) de baan aan het *krabben* was of omdat hij niet goed kon *koersen* weet ik niet meer.

Meestal echter moest ik meehelpen op de boerderij. Mijn deel betrof vooral het verzorgen en later het werken met onze paarden. We hadden op de boerderij meestal twee paarden, een paard was ervaren en het andere werd *opgeleerd*. Ik stond bij wijze van spreken met de paarden op en ging er mee naar bed. Onze pa stond erop dat voor ik zelf ging eten eerst de paarden haver, *mangels* en water kregen. Voordat hij naar bed ging vroeg hij altijd aan mij: "*Bende al naar de péérd geweest?*"

Oorlogstijd

Tijdens de oorlogsjaren was smokkelen een gelegenheid om een mooie cent bij te verdienen. Onze Thee was sigarenmaker bij Karel I. De *Belsen* die daar werkten brachten shag mee die geruild werd tegen rogge van onze boerderij. Samen met onze Thee droegen wij de rog naar het *Mariakapelleke*

dat toentertijd bij 't Sunneke stond. De *Belsen* kwamen de rog daar zelf ophalen. Op een keer zijn de *Belsen* aan de grens aangehouden en hebben ze moeten vertellen dat ze de shag bij ons gehaald hadden. De commiezen hebben toen heel de boerderij nagezocht. Gelukkig hebben ze daarbij geen shag gevonden. Wel vonden ze een ton *zure romme* die klaar stond om boter van te maken. Omdat dat ook niet mocht hebben ze de *boterstamper* maar kappot geslagen, vertelt Jan.

Ook nadat onze Thee, in verband met zijn gedwongen tewerkstelling in Duitsland in 1942 ermee moest ophouden, hebben we het smokkelen doorgezet. Zo hebben we in 1942 op een avond Belse shag naar het Domineepad tussen Hoogeloon en Duizel gebracht die daar weer door Eindhovenaren opgehaald zou worden. Samen met onze Mart en *Boeren Hein* (van Loon) ging ik op pad en kwamen uit bij de *stroom* tussen Casteren en Netersel waarin heel veel water stond. Onze Mart offerde zich op en droeg mij en *Boeren Hein* een voor een over de stroom zodat de shag droog bleef. Tijdens het overgeven van de shag in het pikkedonker verzekerden de Eindhovenaren ons nog dat het geldbedrag precies klopte. Toen we echter in de Lemel in Hapert bij een kennis van *Boeren Hein* aankwamen om daar tot de morgen op de bus

naar Reusel te wachten bleek dat we zo'n duizend gulden tekort hadden. Samen met onze Thee heb ik ook eens een volle gierton losse shag naar een afleveradres in Casteren gereden.

Nog steeds vind ik het onbegrijpelijk dat bij ons op de boerderij op een keer alle shag uit de stal gestolen was. De shag was verstopt achter onze grote dekstier die altijd keihard brulde als er vreemden in de buurt kwamen. Vermoedelijk zijn het onze Eindhovense kompanen geweest die de shag achter de kont van de stier weggehaald hebben. Zij immers wisten waar de shag verstopt lag. Omstreeks 1943 werk ik samen met enkele Reuselse leeftijdgenoten opgeroepen voor de keuring van de verplichte arbeidsdienst. Onze pa is toen naar de Reuselse burgemeester Schram gegaan om hem te vragen of hij mij daar wel naar toe zou laten gaan. Burgemeester Schram zei toen tegen onze pa: "Als het mijn zoon was zou ik dat niet doen." Onze pa wist toen genoeg en heeft mij thuis gehouden en ben ik ondergedoken. Veel geluk heb ik gehad toen ik op een keer voor onze Thee een aantal meubels uit Eindhoven gesmokkeld had. Bij Karel I had hij 1200 sigaren op de kop getikt die hij in Eindhoven geruild had voor de meubels. Met paard en wagen ben ik deze meubels in

Eindhoven gaan ophalen. Tussen Steensel en Eersel passeerde ik twee in zwarte uniformen geklede Nederlandse SS'ers die toentertijd ingekwartierd waren in de Palmboom te Reusel. Ze hielden me aan en zeiden dat ze met mij mee naar Reusel wilden rijden. Gelukkig keken ze niet onder het zeil en stro waaronder de meubels verstopt zaten en kwam ik met de schrik vrij. Ons Nellie die met onze Thee getrouwd is heeft nog steeds enkele meubelstukken in gebruik die ik toentertijd gesmokkeld heb.

Tijdens de laatste dagen van de oorlog is onze stier, die nogal wild en woest was, doodgeschoten. In en rond de Rouwenbocht werd in die dagen hevig gevochten. Vermoedelijk is toen onze stier door iemand uit de stal gelaten. Op de Hoef in Reusel is hij door de Duitsers doodgeschoten en bij Kees van den Hout in de stal gelegd.

Wij waren voor het oorlogsgeweld gevluht naar ons An in 't Holland die getrouwd was met Jan van Hollandse Sjo (van Herk). Omdat onze koeien en de schapen onverzorgd waren achtergebleven hebben onze pa, onze Thee en ik het vee tussen de schietende partijen door naar 't Holland gedreven. Onderweg heeft onze pa nog zijn door een Duitser gestolen *schéépers-cape* opgeëist en ook teruggekregen. Deze Duitsers stonden bij een *kaor* die op een landmijn was gelopen. De pony die voor de kar had gestaan liep daar, nog gewond aan zijn bil, rond in een wei. Op de kar lagen de schaatschoenen van onze Thee die de Duitsers uit onze boerderij

Oogsten in de buurt van 't Holland omstreeks 1952. V.l.n.r. Mart, Jan, Jan van Hollandse Sjo (van Herk) en Piet Kalf.

Links Martekes Gust en rechts Kiske Schrijn (Gijbels) tijdens een bezoek aan Scherpenheuvel in mei 1950.

Jan Lavrijsen tijdens het maaien van rogge omstreeks 1952. Op de achtergrond het huis van d'n Lange Door (Lavrijsen).

gestolen hadden. De schaatsen waren eraf geschroefd. Enkele dagen later vonden we in de buurt van ons *máástebos*, dat lag tussen de Rouwenbocht en d'n Hulseldijk, een gesneuvelde Duitser met de schaatsschoenen van onze Thee nog aan. Onze Frans bracht het er slechter af, hij had zijn smokkelgeld gespaard omdat hij wilde gaan trouwen. Het geld had hij in een sigarenkistje in de wal van *onzen vist* begraven. Uitgerekend op die plaats groef een Duits soldaat zijn schuttersputje en onze Frans kon naar zijn geld fluiten.

Eigen gezin

Tijdens Reusel Kermis heb ik ons Jo ontmoet, ze kwam uit Hulsel en woonde aan de Reuselse Dijk. Ze was met haar broer meegekomen om in Reusel kermis te vieren. Met Hulsel Kermis ben ik haar weer tegengekomen en vanaf toen zijn we aan het *vrijengegon*, lacht Jan.

Op 10 november 1953 zijn we getrouwd. De bruiloft die twee dagen heeft geduurd hebben we bij ons Jo thuis gevierd. De eerste dag was het feest voor de ooms, tantes, broers en zusters en de tweede dag voor de kinderen van de familie en uit de buurt. Als kokkin hadden we Marie van Boere Suske (van Loon) die het heel goed kon koken. Op de ouderlijke boerderij aan de Rouwenbocht is onze Mart blijven *boeren* en ons Jo en ik zijn een boerenbedrijf begonnen aan de Denestraat. Deze boerderij had ik al in mei 1951 gekocht van Joan Verhagen. Onze pa is enkele maanden na ons trouwen bij ons komen

Trouwdag van Jan Lavrijsen en Jo Ansems op 10 november 1953.

wonen. Hij heeft 23 jaar, tot bijna aan zijn overlijden bij ons ingewoond.

Voor mijn trouwen heb ik de woonruimte van de boerderij nog verhuurd aan de pasgetrouwde Nederlands-Indië-gangers Jan van Sjef van de Borne en Pietje van *Pieternellekes* (Hendrikx). In die tijd stelden jonge stelletjes niet al te veel eisen als ze maar konden wonen, weet Jan nog.

De grond van onze boerderij lag voor het grootste deel aan de Denestraat en de Hulseldijk. De eerste 10 jaar was er in de boerderij weinig luxe. Water moesten we uit de put halen en om te kunnen koken en te verwarmen hadden we een hout- en kolenkachel. Ons Jo en ik hadden daar geen problemen mee want we waren niets anders gewend. Aan de Denestraat hebben we acht kinderen *gekregen* te weten onze Gust, ons Riek, ons Maria die direct na de geboorte overleden is, onze Piet, onze Ton, onze tweeling Kees en Marion en ons Conny. Onze Ton is op 7 april 1966 op 3-jarige leeftijd overleden als gevolg van een val van een kar. Verschrikkelijk was dat, vertelt Jan met overslaande stem.

Het gezin van Jan Lavrijsen en Jo Ansems omstreeks 1973. V.l.n.r. vooraan vader Jan, Kees, Connie, Marion en moeder Jo. Achteraan Riek, Piet en Gust.

Aan de Denestraat ben ik ook beerboer geweest. Op een dag kwam Broer van Sjef van Hoppe, om *kooigeld* uit te sparen, drie keer terug omdat het niet goed wilde met zijn zeug. Omdat politie Dirkx hem met zijn loslopende *zeug* meerdere keren over de provinciale weg had gezien gaf hij hem een waarschuwing. Het had niet veel gescheeld of hij was veel meer geld kwijtgeraakt aan een proces-verbaal dan één gulden *kooigeld* per dag.

In mei 1980 moesten we van de gemeente Reusel aan de Denestraat verhuizen wegens de uitbreidingsplannen van het industrieterrein. Van de gemeente kochten we de boerderij van Jan van Harrie Verhagen die aan d'n Hoek bij café de Klok stond. Het was voor mij en ons Jo niet gemakkelijk te vertrekken uit de Denestraat. Aan de Bakmannen heb ik een losse koestal gebouwd. Uit deze stal is meerdere keren vee gestolen. In 1990 zijn maar liefst 15 grote koeien in een keer verdwenen, wat voor ons een grote klap was. In de voetsporen van onze pa heb ik zowel aan de Denestraat en d'n Hoek schapen gehouden die ik zelf ook altijd scheerde. De boerderij is in 1992 overgenomen door onze Piet die later bij de koestal een nieuw huis heeft gebouwd.

Oude dag

Nadat we gestopt zijn met boeren zijn ons Jo en ik verhuisd naar de Molenberg. We hebben hier goed *d'n aord*. We wonen hier in een oude Reuselse buurt dicht bij onze vertrouwde omgeving van de Rouwenbocht en de Denestraat, vertelt Jan.

Zootje Ton geboren op 17 november 1962, overleden op 7 april 1966 door een noodlottige val van een kar.

Jan en Jo Lavrijsen temidden van hun kinderen, aange-trouwden en kleinkinderen tijdens hun 40-jarig huwelijks-feest op 10 november 1993. Inmiddels is het aantal kleinkinderen al uitgebreid tot 13.

Al ruim zes jaar ga ik wekelijks zingen in het bejaardenkoor 'Zang en Vriendschap'. Ons koor, dat al meer dan 40 jaar bestaat en uit ongeveer 30 vrouwen 15 mannen bestaat geeft af en toe ook zangvoorstellingen. Zo hebben we uitwisselingen met andere bejaardenkoren en zijn we aanwezig bij kerstvieringen en pinkster- en paasfeesten. Als het goed weer is ga ik met ons Jo en andere familieleden fietsen. Ook gaan we regelmatig kaarten. Als ik me dan nog verveel ga ik naar onze Piet aan de Bakmannen waar altijd wel wat te werken valt, lacht Jan.

Slot

Jan is zijn hele werkzame leven boer geweest. Hij heeft veel veranderingen meegemaakt en zich dikwijls moeten aanpassen aan veranderde omstandigheden. De diefstallen van zijn vee aan de Bakmannen en nog

meer het verongelukken van zijn zoontje Ton heeft hem hard getroffen. Samen met zijn Jo heeft hij het prima gered en gezorgd dat zijn grote gezin, waarin ook nog 23 jaar zijn oude vader is opgenomen geweest, niets tekort is gekomen.

Een andere kant van Jan is dat hij graag en veel vertelt over vroeger. Hij doet dit gedreven en ik moest hem regelmatig vragen even te stoppen omdat ik hem met maken van aantekeningen niet kon bijhouden. Hij heeft net als zijn vader Martekes Gust bijna heel zijn leven schapen gehouden waaruit op te maken is dat zijn vader, waarmee hij het grootste deel van zijn leven heeft samengewoond, veel invloed op hem heeft gehad. Daarom stellen we met recht vast dat Jan van Martekes Gust een echte Reuselnaar genoemd mag worden.